לב א מיי׳ פ״ג מהל׳ תמורה

לג ב מיי׳ פ״א שם הלכה ב: לד ג מיי׳ פ״א מהלכות מעילה

כלי ג:

הכי ג: לה ד מיי' פ"א מהלי תמורה

בלבה מי

הככה ק: ה [מיי פ"א מהלי איסורי מזכח הלי ג]: לו ו מיי פ"א מהלי ממורה

. הלכה ב וע"ש:

ז [מיי׳ פ״ו מהל׳ ערכין הל׳

ו מהלי ערכין ה לדן: לז ח ט מיי פ"ג מהלי איפונ מזכח הלי י ופ"א חדי חחיי

תמורה הנכט זו. לח י מיי' פ"ג מהל' איסורי מזבח הל' י:

מוסף רש"י

הכלאים כו׳. כלחים פסול

ל) בכורות מב. לעיל יא. יבמות יו) בטרוע מב. נעיל ימו יבנות פג:, ב) [לעיל יג.], ג) [לעיל יא. בכורות מב.], ד) לקמן ל:,

תורה אור השלם

ו. לא יַחֲלִיפֶנוּ וְלֹא יָמִיר אֹתוֹ טוֹב בְּרָע אוֹ רַע בְּטוֹב וְאִם הָמֵר ימיר בהמה בבהמה והיה הוא ותמורתו יהיה קדש:

ייקרא כז י ויקרא כז י 1. ושור ושה שרוע וְקְלוּט וְרָבָה תַעֲשָׁה אתו וּלְנֵדֶר לֹא ויקרא כב כג ירצה:

הגהות הב"ח

(A) גמ' רבי יוחנן אמר באומר נ"ב ר"ל בקבור: (ב) שם במהדים ולד כ"ב במעי אמו ועי כתקדים וכד כייב כתעי סתו ועיי לעיל דף יא: (ג) רש"י ד"ה כסבור לותר וכו׳ דגלי ביה קרא וגבי קדשים לא קדש ואם כעל מוס כל"ל והד"א: (ד) ד"ה כעל מוס כל"ל והד"א: (ד) ד"ה קרב במינו וכו' דתמיהו אינשי :על יוצא דופז הס"ל

הגהות הגר"א

[א] גם' ר"א אומר הכלאים. נקט [2] צבו לי טומו טכמיט מעם הכל דבהא קדשים וממורה שוין ומינה למד שמואל בגמ' דאינן קדושין בממורה: [ב] שם מותר יקרושן במותר ירב של המיר. כלן שיין דבשורה ליי להמיר. כלון שיין דבשורה ליי כסבור עד לא קדיש (וגם קודם מיבת כסבור צייל וגבי קדשים) עד לא לקי ואייל לישמא אחריים עד לא לקי ואייל לישמא אחריים שהוסיף רש"ק. אבל נ"ל דלישנא שהוסיף כשיק. חבל לייל דלישלה קדיש ולא קדיש אינו כלל בכל הסוגיא וכן משמע בחוס' ד"ה גבי ע"ש ואף לאית ספרים כר אינו לשון דלקי אבל שני הלשונות יחד אינן: [ג] שם ואמר תמורת שלמים ל"א כסבור לומר שחור שנמים ל"ח נספור נותר שחור כו' לצ"ל, ל"ח גבי תמורת עד לח קדיש ל"ג וכן הס"ח שנ"ב: [ד] דר"א. צ"ל דר' חלעור: [ה] שם אלא כו'. צ"ל למיתה ור' אושעיא ומתיבת כסבור עד למות ל"ג: [1] שם כלכד. גרש"י מ"ש ל"ג. [ו] שם בפנד. גושה מיש הא"א עד א"ל שמואל קסבר ר"א כל כו' עד הגוף תכן כו' עד דלמא הא מני ר"א היא ע"כ גרש"י. האי מנא סבר עד הגוף לנט יל יטור עמט פכור ל"ג רש"י: דלמא הך עד ספור ל"ג רש"י: [1] רש"י ד"ה בקדשים. איכל ז"ל הקדיש: [ח] ד"ה כמקדיש. וגפרית. ז"ל ואפנים:

רבינו גרשום

אין יוצאין לחולין לינוו וליעכו שקדם מום קבוע בקדשים שקדם מום קבוע להקדישן ונפדו דחייבין בבכורה ובמתנות ויוצאין לחולין ליגזו וליעבד: עשה שוגג כמויד בתמורה ולא בקרשים: גבי לרבות שוגג כמזיד: וגבי קדשים אבל (הוא) אבל (הוא) אבל **אב**ל המקריש בעל מום קבוע במזיר עובר בה' לאוין כדאמרן בפרק קמא (ו.): כסבור. להקריש אדום והקריש שחור לא קריש כרתנן . (נזיר לא.) הקדש טעות בש״א (נודר לא.) הקדש טעות בש"א הקדש ובה"א אינו הקדש: כגון הקדש בראו הדאבר תצא זו לחולץ ותכנם זו תמורה בקדושתה. גבי תמורה לקי כדאמרן בפ"ק לא יחליפנו בשל אחרים שאינו שלו דהיינו בשל אחרים שאינו שלו דהיינו תצא שלי (זו) לחולין ותהא של פלוני [ואותה שלו תהא] תמורתה

כדפרשינן בפ"ק: אי אתה מוצא אלא בוולדי קרשים דקרשי אגב אימיהו. ובר' יהודה. דאמר בשאר וולדות קדשים וולד עושה תמורה. אכל הני אין מקדישין לעשות תמורה דלא אלים קדושתיהו: קסבר דינן כבהמה ממאה: הרי בעל מום דלא קדים. והא קדיש קדושת הגוף וקתני דתמורה חלה עליו ותמורה הוי קדושת הגוף: בעל מום איבא במינו. דקרב תם הילכך קדיש קדושת הגוף: אף כל פסול הגוף. כגון הללו כלאים וטרפה לא קדשי קדושת הגוף לאפוקי בעל מום דפסול חסרון אבר הוא דקדיש קדושת הגוף: והלא שרוע וקלום כתוב כגון הללו כלאים וטרפה לא קדשי קרושת הגוף לאפוקי בעל מום דפסול חסרון אבר הוא דקריים קרוש הואן: אן כל מסוד הגוף.
בפרשת בעל" מומ"ן, והללו לית בהו חסרון דשרוע שנשתרבבה יריכו קלוט שפרסותיו קלוטות כשל חמור דלאו פסול חסרון אלא פסולי
הגוף ניגדו כטרפה וקא קדשי קרושת הגוף כתמורה: לאפוקי בעל מום. דאיכא דקרב במינו [דליכא במינה דקרבה], זכי תקשי לך טרפה
נמי איכא במינה דקרבה ודמיא לבעל מום דאיכא במינו דקרב ותקדוש קדושת הגוף כבעל מום: לא דמיא. טרפה לבעל מום להאי עניינט
דבעינן למימר אלא דמיא לבתמה טמאה: זכח בתמה ממאה אסורה באכלה אך ברפה אסורה באכלה. ולא קדשה קדושת הגוף כבתמה
טמאה לאפוקי בעל מום דמותר באכילה (הילכתא) הילכך קדיש קדושת הגוף: צריכה מום קבוע לפדות עליה. אם רוצה לפדותה: ש"מ
פורן את הקרשים להאבילו לכלבים אחרי יהיא האילות אדם דטרפה היא אינה ראויה אלא לכלבים: אלא אימא המקריש
פורן את הקרשים להאבילו לפלוב הצרה בל בידי אלא בנוסין אותה לכיפה והיא מהיה מאלה כלמר דותא לה קורש הור; פל"מי פורין את הקרשים כהאבילו לבלבים, שהיי היא אינה האחיה לאכילות אדם וסופה היא היאה האיא לכלבים: איא איבא הפקרשם מרפ מרפת עושה (תמורה) קרשה לפות. דיאינה בר פריה אלא כלונסין אותה לכיפה והיא מתה מאליה כלומר דנחתא לה קרושת הגוף: ופלישה דר' אושעיא דאמר המקרש מרפה הוי כמתפים עצים ואבנים כלבר. כלומר דקרושת המים היא: מעמא משום דהקרישה ואח"כ נפרפה: את מוצא. דקרשה קרושת הגוף: הא היתה מרפה מעיקרא. קודם שהקרישה לא קרשה קרושת הגוף: מדשה קרושת הגוף וש"מ סבר דלא קרשה קרושת הגוף וחיובתא דשמואל דאמר (דקרשה קרושת הגוף דקרושת מת) עושה קדושה למות היינו קדושת הגוף קסבר אע"ג דלא חזי להקרבה הא היו מעיקרא שהיו טרפה קודם שהקדישן פודין אלמא לא קדשה

ליגוז וליעבד. אלא כדין קדשים שקדם הקדשן את מומן שכשפודין אותן אין בהן היתר גיזה ועבודה אלא היתר אכילה כדאמרי׳ בפ׳ שני דבכורות (דף יד.) משא"כ בקדשים שאם קדם מומן להקדשן יולאין לחולין ע"י פדיון ליגוז וליעבד כדחמרי׳ התם בבכורות חבל בתמורה גלי קרא (ויקרא כו) טוב ברע או רע

בטוב לא הפריש בין תם לבעל מום: גבו' לם גבי סמורה לקי. דרבי ביה קרא הואליו שוגג כמזיד: גבי קדשים לא לקי. להו דלא מצינו מלקות אלא במזיד ובהתראה: כסבור לומר. שור שחור שינא מביתי תחלה יהא תמורה תחת זה וילא מפיו שור לבן גבי תמורה קדיש ולקי דגלי ביה קרא (ג): גבי קדשים. נח אם בעל מום הוא למובח לא לקי דהא לא קדיש דהקדש טעות אינו הקדש: סצא זו וסיכנס זו. ואותה של הקדש תמימה היא ולא נפקא לחולין אלא תופסת זו בקדושתה לוו והויא תמורה והוא לתו סבור שתנא לחולין כבעל מום לים ולא להמיר נתכוין ואפ"ה לקי וגבי הדשים נמי דומיא דהאי שהיה יודע שהקדשים אסורין לורים אבל מו סבר הוא דהיכא דנפל בהן מום נאכלין בלא פדיון והיינו דומיא להאי שהיה יודע שהתמורה אסורה אבל בכי האי גוונא מא] סבר דמותר: ונכנס והקדיש והמיר שלה מדעתו. שבעל מחשבות הוא ולא היה יודע מה היה אומר משבתמורה קדשי ולקי דגלי קרא שוגג כמזיד: בקדשים. לא קדיש ואי [י] איכא בעל מום למזבח לא לקי דהא לא קדיש דהקדש טעות הוא: לא קדושין בחמורה. אע"פ שהתמורה חלה קדושת הגוף על בעל מום קבוע אינה חלה על אלו וכ״ש שאין קדושת הגוף חלה עליהן בהקדש הפה אלא קדושת דמים כעלים ואבנים ואינן לריכין מום לפדות: ולה מקדישין. חחרים בתמורה אם מגן קדש הן: ור׳ מדן מאיר מפרש היאך הן קדושין שלריך לומר שחין מקדישין: במקדיש בהמה. דחיילא עלה קדושה: ואח"ל נטרפה. מהן (אע"פ קדושה היא) בזו הולרך לומר שאף על פי שקדושה היא אינו עושה תמורה אבל כלאים וטומטום ואנדרוגינוס מתחילת ברייתן נתקלקלו ואין מו בהן אותה קדושה: אלא בוולדי קדשים. שקדשה אמן קודם שנתעברה דהשתא ממילא הן קדושים דעובר ירך אמו הוא ובהא הולרך לומר דאינן עושין תמורה: ואליבא דר׳ יהודה דחמר. [יה.] בשחר ולד קדשים עושה תמורה אינטריך לאשמועינן בהני דלא עבדי תמורה ולא נחתא להו קדושת הגוף אפילו ע"י תמורה והני

לאמרן לאו רע מעיקרו נינהו דהא

אוקימנא במקדיש בהמה ואח"כ נטרפה

גבר תמורה לקי גבי קדשים לא לקי. ואית ספרים דגרסי גבי תמורה קדים כו' יסו ולפי ג'י ראשונה יו משום דשוגג דתמורה לקי דגזירת הכתוב היא משום דכתיב יהיה לרבות שוגג כמוד ורבינו ברוך נון ורבינו שמעון שאנך איפלגו בה הרבה אם יש מלקות בשוגג דתמורה ומלאו בה ספרים חלוקים הכא ובריש מכילתין פירשתיו ומיהו בסמוך גבי כסבור קדשים שנולד להם מום נאכלין בלא

> לגזוז אוליעבד ר' יוםי בר' יהודה אומר בעשה שוגג כמזיד בתמורה יולא עשה שוגג כמזיד במוקדשין [א] אר' אואלעזר אומר יהכלאי' והמרפה והיוצא דופן ומומטום ואנדרוגינום לא קדושין ולא מקרישין: גמ' מ"מ דר' יוםי בר' יהודה אמר קרא יהיה קודש ילרבות שוגג כמזיד ה"ד שוגג כמזיד אמר חזקיה כסבור שהוא מותר להמיר ב בן גבי תמורה לקי גבי קדשי׳ הלא לקי [מיז לישנא אחרינא גבי תמורה קדיש גבי קדשים לא קדיש] סר"ל ור' יוחגן אמרי יכסבור לומר תמורת עולה 🗓 ואמר תמורת יו שלמים ם (לישנא אחרינא) גבי תמורת שלמים יקדיש

> גבי קדשים פלא קדיש [ל"א] כסבור לומר

השאר לא פריך דטומטום ואנדרוגינום בריות משונות הן והוי כאילו לא קרב במינן וכך יוצא דופן חהי בה אינשי והוי כאילו לא קרב במינו וכן כלאים משונה הוא והוי כאילו

פדיון לא מלינו למגרס גבי קדשים לא קדש

שהרי קדוש ועומד הוא מעיקרא אלא ה"ג ביה גבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי: אכנם לבית זה כו' הקריש שלא מדעתו.

יודע מה היה אומר וקשה למה לו לומר אכנם

לבית כו' לכך נראה לפרש אכנס לבית זה כו' כלומר כשאכנס לבית זה תהיה בהמה זו

תמורה מיד וזו תהיה נתן קדושה נעו

מדעתיה ^{בן} ונכנס בה והמיר והקדים שלח מדעתו שלח אמר דבר בכניסתו ^{סאו}וגם לח

חשב במה שאמר מתחילה ונמצא שחל התמורה וההקדש שלא מדעת:

אי הכי מרפה נמי הא קרבה במינה. אכל מן

פרש"י שבעל מחשבות היה ולח היה

לא קרב במינו וכן פרש"י:

הדרן עלך יש בקרבנות

הבלאים כרי. כנחים פסוג להקרבה דכתיב (ויקרא כב) שור או כשב, פרט לכלאים, כי יולד פרט ליוצא דופן, והגך חמשה יליף ר״א מקראי דלא חייל קדושה עליהם, 'אע"ג דשאר פסולי החרבה כגוו רובע ונרבע מוקלה ונעבד וחתנ רובע ונרבע מוקלה ונעבד וחתנן ומחיר חיילה עלייהו קדושת הגוף ולריכין מום קבוע ליפדות עליו ולאחר פדיון אסורין בגיזה ועבודה, הני לא חיילי עלייהו אלא קדושת ספי מו מהיפ עפיים ממו קדועת דמים כדיקלה בעלמה ונפדין בלה מום ומותרין בנהה ועבודה לחמר פדיון (יבמות פד.). לא קדושין בתמורה. לה מיבעיה מחילת בתמורה. בתמורה. לח מיפעים שנים... הקדש דלח קדשי, דחפילו בעל מוס לים באו במח לים הקדש דנח קדש, דמפינו בעו מום שקדם מומו להקדשו לא נחחא ליה שקדשת הגוף כדאמר בבכורת פיד. (יד.) אלא אפילו אם המיר קודש בהן הני לא מקדשי, דאילו בעל מום חיילא עליה קדושת הדוף ליחסר בנהים ועבודה אף משושדה. דכתיב טוב ברע אם המר ימירנו. זכנוים סוב כנע מם הנור ינויר. אפילו הכי אהני לא חיילא (יבסו פד.) שאם הן חולין והמירן בבהמ קדשים אינם נתפסין ואפילו תמורה שחלה על בעלי מומין הבועיו אינה חלה עליהו וכ"ש אם קבועין מינה מנה עניהן וכ"ם חם הקדיםם ממש חינן קדושין (יעיל יא.). ולא מקדישין לעשות תמורה. חין מקדישין חחר לעשותו תמורה, מס הן קדושין לעשותו ממורה, מס הן קדושין והמיר בהמת חולין בהן (שם) והיכי שהן עלמן קדושין, עגון שהיו ולדות קדשים דקדשי אגב אמן

בכורות מב.). הדרן עלך יש בקרבנות

שינויי נוסחאות

אן לעיל יא. איתא ר' אליעז וכל"ל, ועי' בתו' יבתות פ"ד ע"א ד"ה ר"א. (מרא"כ) ב] להמיר. דכוותיה גבי קדשים כסבור מותר להקדיש בעלי מומין לגבי מזבח, ועי' נהקמטות לגבי מזבח, ועי' נהקמטות לגבי מזבח, ועי נהשתטות נסוף המסכת (ש"מ) ג] גי' רש"ק, ד] נ"ל לישנא אחרינא כסבור מותר להחדים בעלי מומיו לגבי מזבח נהקרים בעני מומין ענבי מוכנו גבי תמורה קדים גבי קדשים לא קדים ר"ל ור"י אמרי כסבור לומר תמורת עולה ואמר תמורת שלמים ל"א כסבור לומר שחור כרי צ"ק . וכן הוא בספר קרבן אהרן פרשת יכן יאת כסכת קובן מארן כ בחקותי וע"ש, **ה]** ורב' יוחנן כסבור תיבת ר"ל ואות ח שלמים תמורת שלמים ואמר תמורת עולה יקדוש דכוותיה גני. מתיכת ישנא עד תיבת שלמים מוחף חלי ניכות עד תינת שנמים תוקף חני לכנה (שרוח) ז] ס"ל גבי ממורה לכך גבי מקורה מן דלא קדים לא לקן ל"ל, מל עדים לבן ואמר שחור שלבן לבן לבן ואמר שחור בני (שרוח) לקיש (שרוח) לא מלא או ותיכנת וא דברתיה ושרוח יכו בלותר שות שלבן לבותיה ושרוח יכו בלותר שלבן שלבותר שרוח יכו בלותר שלבן שלבותר שלבן בלותר שלבן בל

דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים אלא למיתה ב: כמקדיש יח עצים [ח] (וגפרים). ונפדים ליאכל לכלבים דלאו קדשים מקרייא: ברי במספת (שיים) מון מתר רבי רכי מחלכי לכלכי לכלוו לן ישרים לכלך "חל" המספת שיים) מון מתר רבי רכי מחלכי מחלק מחלכי לכל מחק מיים מחלכי לכל מחק מיים וניצמ דרך דופן (שיים) יון אמר רבא מ"ט (שיים) יון הכך דלא קרבי לא נחתא להו קדושת הגוף א"ל רב אדא בר אדגבר לרכל (שיים) יון נותי קרבה. מיים נותי קרבה מיים נותי קרבה לא נחתא להו מחלים לא מחלים מחלכי הגוף א"ל מחל אמרים ב"ל מחלל מחלים באלינה לאפוקי בעל מום דלא דמיים לו לבהתה שמיים למחלה באליו במינו קרב מ"מ דמיא ליה במילתא אחרים דאסורה באכילה לאפוקי בעל מום דלא דמיים כל לבהתה פריפה נסתמה בהם מינמת דמין במינו קרב מ"ימ דמיח ניה במינמת מחרים ובמכיבה הספוקי בעם מום דמה דמיח כננ נכהמה טממה. וניה א מר שמולה מתקדים את הטריפה לריכה מום קבוע דסבר דמיוד ודמחא עליה קדושת דמים נחתם עליה קדשת הגף, ול"ה (מ"ם) מה לד"ל מה (ח"ב") בכן ממיד לד"ל מה (ח"ב") בכן ממיד לד"ל מיות למיות ל"ל מוניה בישה ל"ל ממיד בישה ל"ל למות ב"א ופליני דר" אושעיא דאמר אינו אלים ל"ל נפ"ש") כו] בלבד בכאן לריך להיות מ"ש כ"א להורות כי לפ"ד ראר למחק (מ"ם) ב"ן למות. ש"א ופליני דר" אושעיא דאמר אינו אלה כר (ש"ם) כו] בלבד בכאן לריך להיות מ"ש כ"א כו" הנדסם לקמן בסמוך עד סוף הפרק בע"ב ואח"כ ל"ל מנן כר עד תיבת ח"ש (ש"ם) לתן פודין את הקדשים (ש"ם) למות בק"א מוני רבי אושלים למות ליעור היא דאמר כל היכא דלא מינס מחיר נמחק (ש־מו) מהן דאע״פ שקדושה היא (ש־מו) וחין אתה מוצא בהן קדושה (ש⁻מו) מזן דאע״פ שקדושה היא (ש־מו) וחין אתה מוצא בהן קדושה (ש⁻מו) דאע״פ

עושה קרושה למות הינו קרושה הגוף קסבר אנייג דלא חזי להקרבה הא היו מעיקרא שהיו טרפה קרוב שהקרישן פודין אלמא לא קדשה (מי קר ב במינה דרא שאר בהמות דהיו מי שים) מלן אתה מוצא בהן קדושה היים. מלן מני קרב במינה דרא שאר בהמות דהיו מי עו טרפה בעו בעל מנום בעלמא הוא (שים) מלן מניס בעל מנוס פורין אותן: ואיבעית רינשא. לעולם נעשו קא תני וקא דייק הא היו טרפה פודין והאי תנא סר מומן, סיבת בעל ינמק (שים) בך בנישו מתולה בקרבנות
מומן, סיבת בעל ינמק (שים) בך במינה ביה שאר בהמות דהיו מיקר של הקדים להלאל עולה בער במינה שים) מנו עון קבורה לאחר מיתה הסק"ד, וכדיי לחל שמע מינה פודין לחק קדים להלאל ללכנים שלאל מימה ועשן קבורה ללא מימה ועשן קבורה לאחר מיתה משאנץ (שים) לן לקמן לאין פודין לת הקדשה מדעתי לאי (שים) לל נכנים ללא לימל מתולה לקי משום דנהייב היא ללי (עוב"ש) לו משום לבן מים לן ללבים ולאל לכלבים ללא למיםה דשוג (שים) ללן לכלבים ללא לוניםה דשוג לשים) וגם לא ברר במה שלאת המתחלה. ויימ מדעמי של לו עתה להיל (שים) לא ברר במה שלא ברר במה שלא מתחל לבן שים) וגם לא ברר במה שלאת מתחלה. ויימ מדעמי של לו עתה להקדע שלא מתחל לבן שים)

בשבוח שוהה שמרוד החבור גבי תבחרה קכן, ע" בהמשמטות בסוף המסכה: כסבור לומר שחור ואמר לכן. [ויימ מדעתי שיש לי עתה להקריש שחור והקריש שלא מרעת לכן: א"א במקריש בהמה ואח"ב נמרפה. הוי מצי לאשכוחי בטריפה מעיקרא וכגון בולדות קדשים וכן יוצא דופן אלא דרוחק לאוקמא בולדות קדשים וכל כמה דמצי לאשכוחי בחולין לא מוקי לה בקדשים. תוסי: א"ל בע"ל מום קרב במינו. ויוצא דופן משנולד גלוי לכל שנשתנה משאר נולדים וחשיב בריה בפני עצמו אבל שרוע וקלוט אין מכירין הדבר כל כך וכן צ"ל ביתום דהוי מפורסם כיוצא דופן דס"פ אלו מומין (בכורות מב.) מפיק טומטום ומעייל יתום: ש"מ פורין את הקדשים להאבילן לקרשים אלא אימא עושה קדושה. דנחתא לה קדושת הגוף וקדשיה כלומר דאסור אך לאחר פדיונה בגיזה ועבודה דחשיב ליה קדם

שחור ואמר לבן שגבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי זר' יוחגן אמר (6) באומר תצא זו יוֹז ותיכנס זו גבי קדשים יוֹ (באומר) שנולד בהם מום נאכלין בלא פדיון יוּז לא לקי גבי תמורה לקי רב ששת אמר באומר אכנם לבית זה ואקדיש ואמיר מדעתי ונכנם והמיר והקדיש שלא מדעתו יו גבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי: ר"א אומר הכלאים והמרפה וכו': אמר שמואל ילא קדושין בתמורה ולא מקדישין לעשות תמורה תניא אמר ר' שו מאיר ומאחר שאין קדושין מהיכן מקדישין אלא אי אתה מוצא אלא במקדיש בהמה ואח"כ (נמרפה (۞ במקדיש ולד ויצא ۞ [דרך] דופן אבל כלאים וטומטום ואנדרוגינום אי אתה מוצא אלא בולדי קדשים ואליבא דרכי יהודה דאמר הולד עושה תמורה אמר רב ייפפא מ"ם דו דר' אליעזר ייכבהמה ממאה מה בהמה ממאה לא קרבה ולא נחתא לה קדושת הגוף אף הנך ישלא קרבי ולא נחתא להו קדושת הגוף אמר ליה רב פפא לרבא והרי בעל מום דלא קריב ונחתא ליה קדושת הגוף א"ל בעל מום קרב במינו א"ה מרפה נמי ישקא קרבה במינה אלא אמר רבא כבהמה ממאה מה בהמה ממאה פסול הָגוף אף כל פסול הגוף לאפוקי בעל מום דפסול חסרון נינהו א"ל רב אדא לרבא והלא שרוע וקלום כתיב בפרשה והא הני ספסול הגוף נינהו אלא אמר רבא כבהמה [ממאה] מה בהמה ממאה דליכא במינה אף כל דליכא במינה לאפוקי בעל מום דהא איכא במינה ליסים מאי אמרת מרפה ים איכא במינה לא דמיא לבעל מום בהמה שמאה אסורה באכילה ושרפה אסורה באכילה לאפוקי בעל מום דמותר באכילה אמר שמואל המקדיש את המריפה צריכה מום קבוע יח לפדות עליו ש"מ פודין את הקדשים להאכילן לכלבים אלא אימא עושה קרושה ∞ (למיתה ₪ כסבור מותר להקדיש בעלי מומין לגבי מזבח גבי תמורה קריש גבי קרשים לא קריש) למות יחור' אושעיא אומר אינה אלא כמקריש עצים ואבנים בלבד ייונן כל הקדשים שנעשו מרפה אין פודין אותן לפי שאין פודין כים הקדשים להאכילן לכלבים מעמא שנעשו הא היו מעיקרא פודין אותן כים דלמא האי תנא סבר כל היכא דלא חזי לגופה לא נחתא לה קרושת הגוף תא שמע רבי אלעזר אומר הכלאים ויוצא דופן ומריפה ומוממום ואנדרוגינום לא קדושין ולא מקדישין ואמר שמואל לא קדושין בתמורה ולא מקדישין לעשות תמורה ותניא אמר רבי סמאיר וכי מאחר שאין קרושין מהיכן מקרישין אלא אי אתה מוצא אלא במקריש בהמה

ואח"כ נמרפה מו הא היתה מרפה מעיקרא לא נחתא מליה קדושת הגוף אמר במקדיש ולד כו׳ וטומטום ואנדרוגינום קדשי אגב אמן קודם יצירתן ו**הרי בעל מום דלא קרב ונחסא ליה קדושה הגוף.** ע״י תמורה כדקחני מחני׳ שהתמורה חלה כו' ואי קדם הקדשו את מומו עביד תמורה כדכתיב טוב ברע והך בהמה נמי שקדם הקדשה את טריפתה תעביד תמורה ואי נטרפה כשהיתה חולין תתפוס בתמורה : קרב במינו. שאר בהמות תמימות אבל כל הני ה[,] לא קרבי במינו. יולא דופן לא חשיב ליה מין שאר בהמות ^{שש} דתמיהו אנשי (ד) : פסול הגוף. וכל הני פסול הגוף הן בלא חסרון כגון ניקב קרום של מוח וניקבה הקיבה אבל מח מום פסול חסרון בעלמא הוא: והלא שרוע וקלוט דכסיב בפרשה. (ויקרא כב) גבי מטן בעלי מומין והני פסול הגוף נינהו בלא חסרון ואפי׳ הכי שעביד תמורה דכתיב טוב ברע הכי יח פירש רבי: מאי אמרם טרפה ים איכא נמי במינה לא דמיא לבעל מום דבהמה טמאה אסורה באכילה וטרפה אסורה באכילה לאפוקי בעל מום דמוחר באכילה. כלומר אי לא מדמיא טרפה לטמאה להא מילתא דיש במינה קרב דמיא לה במילתא אחריתי דאסורה באכילה כמותה: לריכה מום קבוע כו'. דקסבר שמואל נחתא לה קדושת הגוף: שמע מינה כו'. ואנן קי"ל (לקמן לא.)

קיים בו ... הקרישן למזמו ונחתא איסורא ואפילו הוממו אין פודין וכיון דאין פודין אותן להאכילן לכלבים אזלא למיתה: רש"י ד"ה נבי תבורה לקי וכו'. עי גרסא אחרת בהשמטות בסוף המסכת: רש"י ד"ה תצא זו ותכנס זו ואותה של הקדש וכו'. עי בהשמטות בסוף המסכת: רש"י ד"ה ואליבא דר"י דאמר וכו' קרשי אנב אימן קודם יצידתן. עי בהשמטות בסוף המסכת: תום' ד"ה גבי תמורה וכו' גבי תמורה לקי גבי קרשים לא לקי. ח"ל הגליון במתני ר' יוסי ב"ר יהודה אומר עשה שוגג וכו', י"מ אף לענין מלקות מיירי מדאמרינן בסמוך גבי תמורה לקי. רי״מ דלא לקי דלא מצינו מלקות בשוגג ולקי דקאמר ר״ל שהתמורה נתפסת בקדושה והוי כמו דאמרי׳ (בערכין כ׳ ע״א) לוקה בערך שלם: